

- визнання кожної дитини як шанованої людини, як даності і індивідуальності, що має право на неповторність і оригінальність;
- педагогічна підтримка дитини в її спробі самостійно вирішувати особисті проблеми її дитячого життя.

Список використаних джерел

1. Павлова Е. П. Как воспитать счастливого ребенка (феликсология воспитания) / Е. П. Павлова, Н. Е. Щуркова. - Москва : Пед. о-во России. – 2010.

Пащенко О.В.,

*кандидат економічних наук, викладач Полтавського
юридичного коледжу Національного юридичного
університету імені Ярослава Мудрого,*

Пащенко Н.Ю.,

*викладач Полтавського будівельного технікуму
транспортного будівництва*

ОРГАНІЗАЦІЯ МЕТОДИЧНОЇ РОБОТИ ВИКЛАДАЧА

ЗАКЛАДУ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Сучасний етап розвитку вищої освіти здійснюється в умовах поширення нових інформаційно-комунікаційних технологій, що потребує інноваційного контуру підготовки студентів, формування нових типів компетентностей, які забезпечують індивідуальний різнобічний особистісний та професійний їх розвиток. Відповідно, він пов'язаний з радикальним оновленням змісту і методик навчання, що визначає суттєве зростання ролі методичного забезпечення освітнього процесу, підвищення якості і адаптивності науково-педагогічних кадрів, розвитку їх науково-методичної культури, сприйнятливості до прогресивних змін, інкорпорування передового наукового і педагогічного досвіду.

Змінюються вимоги до викладача вищої школи – викладач не тільки має знати свій предмет, але й володіти творчою індивідуальністю, оригінальним, гнучким, проблемно-педагогічним та критичним мисленням, здатністю до створення інваріантних програм, що відображають нові технології навчання, до прийняття рішень з урахуванням досягнень педагогічної науки. Викладач, який реалізує завдання формування у студентів здатності безперервно навчатися, працювати в команді, мислити самостійно, вибирати власну траєкторію розвитку, в свою чергу сам повинен володіти відповідними якостями, які реалізують його особистісно-професійний розвиток.

Найважливішою колективною формою методичної підготовки, що сприяє підвищенню її дієвості та результативності на науковій основі, виступає науково-методичний семінар кафедри. Дана форма роботи сприяє вирішенню протиріччя між вимогами до результатів методичної роботи викладачів, які ведуть освітню діяльність в динамічно змінюються умовах, і фактичним рівнем їх методичної компетентності.

Методична робота, що проводиться на кафедрі, орієнтована на підвищення якості викладання дисциплін, закріплених за кафедрою, оптимізацію та інтенсифікацію освітнього процесу, поліпшення методичного забезпечення, зростання професійної та педагогічної кваліфікації професорсько-викладацького складу. Реалізація завдань, що забезпечують імплементацію основної мети методичної роботи, здійснюється за допомогою навчально-методичної, науково-методичної та організаційно-методичної роботи. Науково-методичний семінар кафедри виступає своєрідною формою інтеграції цих видів методичної роботи, забезпечуючи можливість ефективно підтримувати і розвивати освітній напрямок роботи кафедри, приділяючи особливу увагу якості викладання і його методичного забезпечення.

Отже, науково-методичний семінар забезпечує розвиток професійних та методичних компетентностей його учасників на основі запровадження

сучасних досягнень науки та розповсюдження передового досвіду, вирішує його основні завдання, а саме: науково-методична підтримка розробок в галузі методичної бази вищої освіти; аналіз, акумулювання, запровадження та розповсюдження прогресивного педагогічного досвіду методичних й технологічних рішень; залучення викладачів до опанування й розробки прогресивних методик навчання з використанням електронних ресурсів.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про освіту» від 5 вересня 2017 р. № 2145-VIII [Електронний ресурс]. — Режим доступу:
<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19#Text>
2. Методична робота у ВНЗ [Електронний ресурс]. — Режим доступу:
<https://lectures.7mile.net/pedahohika-vyshchoi-shkoly-lektsii/upravlinnia-vnz/metodychna-robota-u-vnz/>

Петрук О. М.,

кандидатка педагогічних наук, старший науковий співробітник, провідний науковий співробітник відділу початкової освіти імені О. Я. Савченко Інституту педагогіки НАПН України

ПРОЯВ ІНТЕРФЕРЕНЦІЇ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ

УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЯК ДРУГОЇ

Невід’ємною частиною сучасної соціолінгвістичної ситуації в Україні є багатомовність. У нашій державі в місцях компактного проживання національних спільнот функціонують загальноосвітні навчальні заклади, в яких викладання ведеться російською, румунською, угорською, молдовською, польською мовами. У цих школах, окрім рідної (першої) мови, учні навчаються державної мови. Вона є обов’язковим компонентом змісту освіти національних меншин України. В умовах вивчення української мови як другої (іноземної, неспорідненої) неминучим є виникнення міжмовної інтерференції.